

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ È È ΚΑΙ È È κατά ΕΛΛΑΔΑΣ

(Προσφυγή αριθ. 18556/08)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

20 Μαΐου 2010

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με τους όρους που προβλέπονται από το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να υποστεί τυπικές διορθώσεις.

Στην υπόθεση **Έ Έ και Έ Έ κατά Ελλάδας,**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας σε τμήμα η σύνθεση του οποίου έχει ως εξής:

Nina Vajić, *πρόεδρος,*

Χρήστος Ροζάκης,

Khanlar Hajiyev,

Dean Spielmann,

Sverre Erik Jebens,

Giorgio Malinverni,

Γεώργιος Νικολάου, *δικαστές,*

και Søren Nielsen, *γραμματέας τμήματος.*

Αφού διασκέφθηκε σε συμβούλιο στις 29 Απριλίου 2010,

Εκδίδει την πιο κάτω απόφαση, η οποία ελήφθη την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση έχει εισαχθεί με μία προσφυγή (αριθ. 18556/08) στρεφόμενη κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας από δύο υπηκόους του Κράτους αυτού, την κυρία **Ό Έ Έ** και τον κύριο **Έ Έ** (« οι προσφεύγοντες»), οι οποίοι προσέφυγαν ενώπιον του Δικαστηρίου στις 4 Απριλίου 2008 δυνάμει του άρθρου 34 της Σύμβασης για την προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Οι προσφεύγοντες εκπροσωπούνται από τον κύριο Σ. Χούρσογλου, δικηγόρο του συλλόγου της Αθήνας. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τους απεσταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Μ. Απέσσο, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και την κυρία Ζ. Χατζηπαύλου, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 4 Μαρτίου 2009, η πρόεδρος του πρώτου τμήματος αποφάσισε να κοινοποιήσει στην Κυβέρνηση τις αιτιάσεις τις ελκόμενες από τη διάρκεια της διαδικασίας και την απουσία προσφυγής ως προς τούτο. Όπως επιτρέπει το άρθρο 29 § 3 της Σύμβασης, αποφασίσθηκε επιπλέον ότι το τμήμα θα αποφαινόταν ταυτόχρονα επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΟΙ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΑΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

4. Οι προσφεύγοντες έχουν γεννηθεί το 1946 και το 1974 αντίστοιχα και κατοικούν στην Αθήνα.

5. Στις 19 Απριλίου 2000, ο Κ.Τ., πατέρας της πρώτης προσφεύγουσας και παππούς του δεύτερου προσφεύγοντος αντίστοιχα άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου Αθηνών αγωγή με την οποία ζητούσε την ακύρωση λόγω ουσιώδους πλάνης και απάτης της δωρεάς ενός ακινήτου προς αυτούς.

6. Η συζήτηση της υπόθεσης ορίσθηκε για τις 10 Μαΐου 2001, ημερομηνία κατά την οποία αναβλήθηκε λόγω της πανελλήνιας αποχής των δικηγόρων.

7. Εν τω μεταξύ, στις 8 Δεκεμβρίου 2000, ο Κ.Τ. απεβίωσε και τη διαδικασία συνέχισε ο Σ.Τ., όντας διάδοχός του.

8. Στις 14 Μαΐου 2001, ο Σ.Τ. ζήτησε τον ορισμό νέας δικασίμου. Αυτή ορίσθηκε για τις 31 Οκτωβρίου 2002, ημερομηνία κατά την οποία η συζήτηση αναβλήθηκε αυτεπάγγελτα.

9. Στις 4 Νοεμβρίου 2002, ο Σ.Τ. ζήτησε τον ορισμό νέας δικασίμου και αυτή ορίσθηκε για τις 10 Ιουνίου 2004. Κατά την ημερομηνία αυτή, η συζήτηση αναβλήθηκε λόγω της διεξαγωγής των ευρωεκλογών.

10. Στις 15 Ιουλίου 2004, ο Σ.Τ. ζήτησε τον ορισμό νέας δικασίμου. Αυτή ορίσθηκε για τις 9 Ιουνίου 2005, ημερομηνία κατά την οποία η συζήτηση αναβλήθηκε κατόπιν αιτήματος των διαδίκων.

11. Ορίσθηκε νέα δικάσιμος για τις 31 Ιανουαρίου 2008, ημερομηνία κατά την οποία υπήρξε νέα αναβολή λόγω του εθνικού πένθους για την κηδεία του αρχιεπισκόπου της Ελλάδας.

12. Από τον φάκελο προκύπτει ότι η διαδικασία εκκρεμεί ακόμα.

II. ΤΟ ΕΦΑΡΜΟΣΤΕΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

13. Οι εφαρμοστέες διατάξεις του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας έχουν ως εξής:

Άρθρο 106

«Το δικαστήριο ενεργεί μόνο ύστερα από αίτηση διαδίκου και αποφασίζει με βάση τους πραγματικούς ισχυρισμούς που προτείνουν και αποδεικνύουν οι διάδικοι (...)

Άρθρο 108

«Οι διαδικαστικές πράξεις ενεργούνται με πρωτοβουλία και επιμέλεια των διαδίκων (...)»

Τα πιο πάνω αναφερόμενα άρθρα καθιερώνουν αντίστοιχα τις αρχές της διαθέσεως και της πρωτοβουλίας των διαδίκων. Σύμφωνα με την αρχή της διαθέσεως, η δικαστική προστασία μέσα στο πλαίσιο των πολιτικών δικών παρέχεται μόνον εφόσον ζητηθεί από τους διαδίκους, στο μέτρο που ζητείται και εάν συνεχίσει να ζητείται. Επιπλέον, σύμφωνα με την αρχή της πρωτοβουλίας των διαδίκων, η πρόοδος μιας πολιτικής δίκης εξαρτάται εξ ολοκλήρου από την επιμέλεια των διαδίκων (Π. Γέσιου-Φαλτσή, *Civil Procedure in Hellas*, éd. Sakkoulas-Kluwer, σελ. 45 επ.).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΟ

I. ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

14. Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραγνώρισε την αρχή της «λογικής προθεσμίας» όπως αυτή προβλέπεται στο άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης. Υποστηρίζουν επίσης ότι οι καθυστερήσεις που επήλθαν στην πρόοδο της διαδικασίας προσέβαλαν, εκ των πραγμάτων, το δικαίωμά τους πρόσβασης σε δικαστήριο, δεδομένου ότι μέχρι σήμερα το πρωτοδικείο δεν έχει ακόμα εκδώσει απόφαση. Οι προσφεύγοντες επικαλούνται το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης τα εφαρμοστέα τμήματα του οποίου έχουν ως εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) εντός λογικής προθεσμίας, υπό δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

A. Επί του παραδεκτού

15. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Επιπλέον, σημειώνει ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

16. Η Κυβέρνηση προβαίνει σε μία χρονολογική ανάλυση της διαδικασίας και υποστηρίζει ότι αυτή είχε λογική διάρκεια. Κατά την άποψή της, οι καθυστερήσεις που παρατηρήθηκαν κατά τη διάρκεια της επίδικης διαδικασίας δεν μπορούν να καταλογισθούν στις εθνικές αρχές. Πράγματι, η Κυβέρνηση εκτιμά ότι οι διάδικοι συνέβαλαν στην επιμήκυνσή της.

17. Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι ουδεμία έλλειψη επιμέλειας μπορεί να τους καταλογισθεί.

α) Περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη

18. Η περίοδος που πρέπει να ληφθεί υπόψη άρχισε στις 19 Απριλίου 2000, όταν ο Κ.Τ., πατέρας της πρώτης προσφεύγουσας και παππούς του δεύτερου προσφεύγοντος αντίστοιχα, άσκησε αγωγή ενώπιον του Πρωτοδικείου Αθηνών. Από τον φάκελο προκύπτει ότι η υπόθεση εκκρεμεί ακόμα ενώπιον του εν λόγω δικαστηρίου. Συνεπώς, η διάρκειά της έως σήμερα είναι πάνω από δέκα έτη για ένα βαθμό δικαιοδοσίας.

β) Εύλογος χαρακτήρας της διαδικασίας

19. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις συνθήκες της υπόθεσης και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων που έχουν καθιερωθεί από την νομολογία του, και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υπόθεσης, της συμπεριφοράς των προσφευγόντων και εκείνης των αρμοδίων αρχών, καθώς και του αντικειμένου της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αριθ. 30979/96, § 43, CEDH 2000-VII).

20. Το Δικαστήριο έχει χειριστεί πολλές φορές υποθέσεις που εγείρουν ζητήματα παρόμοια με εκείνα της προκείμενης υπόθεσης και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης (βλέπε πιο πάνω αναφερόμενη απόφαση

Frydlender). Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός ή επιχείρημα που να μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην παρούσα περίπτωση. Ειδικότερα, το Δικαστήριο παραδέχεται ότι παρόλο που οι εθνικές αρχές δεν μπορούν να θεωρηθούν υπεύθυνες για κάθε αναβολή της επίδικης διαδικασίας, ωστόσο η υπόθεση έχει ήδη διαρκέσει περίπου δέκα έτη για ένα βαθμό δικαιοδοσίας. Επιπλέον, από τον φάκελο δεν προκύπτει ότι το αντικείμενο της υπόθεσης ήταν περίπλοκο. Συνεπώς, το Δικαστήριο θεωρεί ότι οι εθνικές αρχές είναι υπεύθυνες για τη συνολική διάρκεια της διαδικασίας.

21. Το Δικαστήριο θεωρεί ομοίως αναγκαίο να σημειώσει ότι σε ό,τι αφορά τις αναβολές λόγω των ευρωεκλογών και του εθνικού πένθους με την ευκαιρία της κηδείας του αρχιεπισκόπου της Ελλάδας, είναι ευθύνη των συμβαλλομένων Κρατών να οργανώσουν το δικαστικό σύστημά τους κατά τρόπο ώστε τα δικαστήριά τους να μπορούν να εξασφαλίσουν σε οποιονδήποτε το δικαίωμα να επιτύχει μία τελεσίδικη απόφαση επί των αμφισβητήσεων των σχετικών με τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις του αστικής φύσεως μέσα σε λογική προθεσμία (βλέπε *Comingersoll S.A. κατά Πορτογαλίας* [GC], no. 35382/97, § 24, CEDH 2000-IV). Τέλος, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι το γεγονός ότι η παρούσα υπόθεση αφορά μία διαφορά ιδιωτικής φύσεως και ότι η επίμαχη διαδικασία διέπεται από την αρχή της πρωτοβουλίας των διαδίκων δεν μπορεί να αφαιρέσει από το Κράτος την υποχρέωση να μεριμνήσει ώστε αυτή να ολοκληρωθεί εντός προθεσμίας που δε θα είναι υπερβολική. Πράγματι, η έννοια της «λογικής προθεσμίας» απαιτεί από τα δικαστήρια να ακολουθούν επίσης την εξέλιξη της διαδικασίας και να είναι πιο προσεκτικά σε ό,τι αφορά το διάστημα που πρέπει να τηρείται μεταξύ των διαφόρων σταδίων της διαδικασίας (βλέπε *Βασιλειάδης κατά Ελλάδας*, αριθ. 32086/06, § 26, 2 Απριλίου 2009). Ενόψει των όσων προηγούνται και λαμβάνοντας υπόψη τη νομολογία του επί του ζητήματος αυτού, το Δικαστήριο εκτιμά ότι εν προκειμένω η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δε συνάδει με την απαίτηση της «λογικής προθεσμίας». Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 ως προς τούτο.

22. Επιπλέον, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η αιτίαση η ελκόμενη από το δικαίωμα πρόσβασης σε δικαστήριο στηρίζεται στα ίδια πραγματικά περιστατικά με αυτά που έχει μόλις εξετάσει υπό το πρίσμα της επίδικης διαδικασίας. Ενόψει της πιο πάνω διαπίστωσης περί παραβίασης, το Δικαστήριο δε θεωρεί ότι είναι απαραίτητο

να εγκύψει και επί του ερωτήματος αν υπήρξε παραβίαση του δικαιώματος πρόσβασης σε δικαστήριο.

II. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

23. Οι προσφεύγοντες παραπονούνται ότι δεν υφίσταται στην Ελλάδα κανένα δικαστήριο στο οποίο θα μπορούσαν να απευθυνθούν για να παραπονεθούν για την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας. Επικαλούνται το άρθρο 13 της Σύμβασης βάσει του οποίου:

«Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη (...) Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερίες παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων των.»

24. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι το άρθρο 13 δεν έχει εφαρμογή στην προκειμένη περίπτωση, διότι, κατά την άποψή της, δεν υπήρξε υπέρβαση της «λογικής προθεσμίας». Σε κάθε περίπτωση, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι οι προσφεύγοντες μπορούσαν να έχουν ασκήσει κατά του Κράτους την προβλεπόμενη από το άρθρο 105 του Εισαγωγικού Νόμου του αστικού κώδικα αγωγή. Το εν λόγω άρθρο θεσπίζει την έννοια της ειδικής αδικοπραξίας δημοσίου δικαίου, δημιουργώντας μία εξωσυμβατική ευθύνη του Κράτους, η οποία γεννάται από παράνομες πράξεις ή παραλείψεις.

A. Επί του παραδεκτού

25. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη με την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Σύμβασης. Το Δικαστήριο σημειώνει επιπλέον ότι αυτή δεν προσκρούει σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Πρέπει επομένως να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

26. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 13 εγγυάται μία πραγματική προσφυγή ενώπιον εθνικού δικαστηρίου που να επιτρέπει τη διατύπωση παραπόνων κατά της παραβίασης της υποχρέωσης, η οποία επιβάλλεται από το άρθρο 6 § 1, να εκδικάζονται οι υποθέσεις μέσα σε λογική προθεσμία (βλέπε *Kudla κατά Πολωνίας* [GC], no. 30210/96, § 156, CEDH 2000-XI).

27. Επιπλέον, το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι η ελληνική έννομη τάξη δεν πρόσφερε στους ενδιαφερόμενους μία πραγματική προσφυγή με την έννοια του άρθρου 13 της Σύμβασης που να τους επιτρέπει να παραπονεθούν για τη διάρκεια μιας διαδικασίας (*Φραγγαλέξη κατά Ελλάδας*, αριθ. 18830/03, 9 Ιουνίου 2005, §§ 18-23). Το Δικαστήριο δε διακρίνει εν προκειμένω κανένα λόγο για να παρακάμψει την νομολογία αυτή, πολύ περισσότερο αφού η Κυβέρνηση δεν αποδεικνύει ότι η ελληνική έννομη τάξη έχει αποκτήσει εν τω μεταξύ ένα τέτοιο ένδικο μέσο (βλέπε *Σιλλαϊδης κατά Ελλάδας*, αριθ. 28743/04, § 23, 30 Νοεμβρίου 2006).

28. Συνεπώς, το Δικαστήριο εκτιμά ότι εν προκειμένω υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης λόγω της απουσίας στο εθνικό δίκαιο μιας προσφυγής που θα επέτρεπε στους προσφεύγοντες να επιτύχουν την κύρωση του δικαιώματός τους να δικαστεί η υπόθεσή τους μέσα σε λογική προθεσμία, με την έννοια του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

29. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους επιτρέπει την ατελή μόνον επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο επιδικάζει στον ζημιωθέντα διάδικο, εφόσον συντρέχει λόγος, μία δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ζημία

30. Οι προσφεύγοντες αξιώνουν το ποσό των 20.000 ευρώ έκαστος για την ηθική βλάβη που υπέστησαν λόγω των παραβιάσεων των άρθρων 6 § 1 και 13 της Σύμβασης.

31. Η Κυβέρνηση θεωρεί υπερβολικό το αιτούμενο ποσό. Εκτιμά ότι μία ενδεχομένη αποζημίωση για ηθική βλάβη δε θα έπρεπε να υπερβαίνει το ποσό των 3.000 ευρώ για καθένα εκ των προσφευγόντων.

32. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι διαπίστωσε μία παραβίαση των άρθρων 6 § 1 και 13. Αποφαινόμενο κατά δίκαιη κρίση, επιδικάζει 14.000 ευρώ σε καθένα από τους προσφεύγοντες για ηθική βλάβη, πλέον οποιουδήποτε ποσού μπορεί να οφείλεται ως φόρος.

Β. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

33. Για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη σχετικά με τη διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου, οι προσφεύγοντες αξιώνουν έκαστος 2.000 ευρώ, προσκομίζοντας τιμολόγιο.

34. Η Κυβέρνηση καλεί το Δικαστήριο να απορρίψει το αίτημα των προσφευγόντων. Εναλλακτικά, υποστηρίζει ότι το ποσό των 1.000 ευρώ για καθένα από τους προσφεύγοντες θα συνιστούσε ένα εύλογο ποσό.

35. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης στη βάση του άρθρου 41 προϋποθέτει την απόδειξη της πραγματικότητας, της αναγκαιότητάς τους και, επιπλέον, του εύλογου χαρακτήρα του ύψους τους (*Ιατρίδης κατά Ελλάδας* [GC], no. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI). Ως εκ τούτου, εν προκειμένω, λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων που έχει στην κατοχή του και των πιο πάνω αναφερομένων κριτηρίων, το Δικαστήριο κρίνει εύλογο να επιδικάσει από κοινού στους προσφεύγοντες 1.500 ευρώ, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται από τους προσφεύγοντες ως φόρος επί του ποσού αυτού.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

36. Το Δικαστήριο κρίνει προσηκόν να βασίσει το επιτόκιο των τόκων υπερημερίας στο επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* την προσφυγή παραδεκτή.

2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης ως προς τη διάρκεια της διαδικασίας.

3. *Αποφαίνεται* ότι δε συντρέχει λόγος να εξετάσει την αιτίαση την ελκόμενη από το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης ως προς το δικαίωμα πρόσβασης σε δικαστήριο.

4. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης.

5. *Αποφαίνεται*

α) ότι το εναγόμενο Κράτος οφείλει να καταβάλει σε κάθε προσφεύγοντα, μέσα σε τρεις μήνες από την ημέρα κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί τελεσίδικη σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, 14.000 (δεκατέσσερις χιλιάδες) ευρώ για ηθική βλάβη και, από κοινού στους προσφεύγοντες, 1.500 (χίλια πεντακόσια) ευρώ για έξοδα και δικαστική δαπάνη, πλέον οποιουδήποτε ποσού που μπορεί να οφείλεται ως φόρος,

β) ότι, από τη λήξη της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή, το ποσό αυτό θα προσαυξηθεί με τόκους υπολογιζόμενους με επιτόκιο ίσο με το επιτόκιο δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, το οποίο θα ισχύει κατά την εν λόγω περίοδο, προσαυξημένο κατά τρεις εκατοστιαίες μονάδες.

6. *Απορρίπτει* το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη γαλλική γλώσσα και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 20 Μαΐου 2010, κατ'εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του κανονισμού.

(υπογραφή)

Søren Nielsen

Γραμματέας

(υπογραφή)

Nina Vajić

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου
εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 23 Ιουνίου 2010.

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετροτσόπουλος